

kajti jaz bi ti ga bil prinesel. — Zdaj pa vzemi hitro desetico in jo nesi sosedovim nazaj, ker prej te ne bo pustila ona zver, ki komaj čaka, kdaj te požre.“

Sveti Miklavž je pokazal z roko proti koncu vrta in izginil. Tonček pa je pogledal tja, kamor je pokazal svetnik — zagledal je zopet pošast, ki mu je kazala zobe. Polastil se ga je nanovo divji strah, klical je svetega Miklavža, a tega ni bilo nikjer. Pošast se je bližala, bližala vedno bolj — Tonček je zavpil in se zbudil.

Bil je že dan, in solnce je že gledalo skozi okno — bila je ura osem. „Hvala Bogu, da sem le sanjal“, bila je Tončkova prva misel. A takoj se je spomnil besed sv. Miklavža in spomnil se je tudi, da je nosil ponoči svetnik darove po hišah. Skočil je s postelje, pogledal v krožnik in videl tam vse polno jabolk in drugih stvari; a na vrhu — ah, tam je ležal nožič, stokrat lepši kakor Murnovega Naceta. — „Dober je sveti Miklavž“, si je mislil, a zopet so mu prišle njegove besede na misel.

Urno se je oblekel in hitel vun na vrt. Tam je izkopal desetico, dirjal k sosedu, izročil ves zasopljen teti desetico. „Teta, teta, odpustite . . . jaz sem jo vzel sam z okna.“

Teta so se začudili. Res so pogrešili tisti dan desetico, a so pozabili še tisti dan na njo. Posvarili so Tončka in mu odpustili vse . . .

Ko je prišel Tonček domov, je povedal vse materi. Pripovedoval je o nožiču Murnovega Naceta, o svoji tatvini, o kesanju in nemiru, pripovedoval, kaj so mu rekli sosedova teta, ko je prinesel ukradeni denar.

Šiba ni pela Tončku tisti dan žalostne pesmi — mati so vedeli in tudi oče, da je Tonček prestopil prvič in zadnjič sedmo božjo zapoved. In res — ni bilo pridnejšega, poštenejšega dečka zatem v vsej vasi, kakor je bil Tonček. Le včasih se je rad pobahal s svojim nožičem, ki mu ga je prinesel Miklavž: „Lejte ga — kdo ima takega?“

„Hm, hm“, so rekli tovariši, a v srcih so si mislili: „Ej, Tonček, ta ima nekaj . . . A mi ta pipec, ej, ta pipec . . . ej, ta pipec . . .“

Svetko Slavin.

Hej, otroci, vun na polje . . .

Hej, otroci, ven na polje,
Kjer je padel prvi sneg,
Tam veselje dece drobne
Druži se v radosten smeh.

Nič ne boj se Poldek mali,
Če klobuk ti zbije kdo,
Nič ne jokaj, če ti mrazec
Malo pordeči uho.

Hej, otroci, vun na polje,
Kjer se zimica smeji,
Zdej se veselite, dokler
Gorka v žilah teče kri!

Taras Vaziljev.

